

ΤΑ ΔΥΟ ΦΥΛΑΧΤΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΖΗΡΑ

«Ο Έρωσ δὲν εἶνε ἠαρὰ Τύχη»

R ostant

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέσα σ' τὸ θάλαμο τοῦ ἀρρώστου γενομένη σιγή ἐπεκράτει μιά κανδήλα θαμπερῆ τρεμόσβενε σὲ μιὰ γωνιά μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐτοιμοθάνατο ποῦ τὸ φῶς τῆς σιγῶσβενε μαζὺ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀλφόνσου.

Ἡ τελευταία του στιγμή ἐπλησίασε πλέον τότε ἄρχισε ὁ δυστυχιόμενος νὰ ψυθιρίζη κἀτι μὲ τὸ σκελετωμένο στόμά του, ποῦ μοιάζε σὰν προσευχὴ, σὰν συμβουλὲς, ἄρχισε νὰ ψυθιρίζη τὰ τελευταία τοῦ ἐτοιμοθάνατου λόγια, τὰ σπαρακτικά ἐκεῖνα λόγια ποῦ συγκινοῦν καὶ τῆς πειδὸ πέτρινες καρδιές.

«Ροβέρτε... Ροβέρτε... Ροβέρτε... συγχώρα με... ἔφταιξα..., ἔφταιξα ναι... τ' ὁμολογῶ... Ἄχ Ροβέρτε Ρο.. βέρ... τε... παι...δι...»

Καὶ ἐκλείσσε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μὴ τὸ ἀνοίξη πλέον καὶ τὰ μάτια του τὰ γεροντικά ἐκεῖνα μάτια ποῦ ἄλλοτε σελάγιζαν σὰν δὺο λαμπερὰ ἀστέρια, ἐκαρφώθησαν τώρα γεγρά καὶ ἄψυχα πλέον σ' τὴν εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ του. Κατόπιν ἄρχισε ὁ ἐπιθανάτιος ῥόγχος, τὸ τελευταῖο τοῦ ἐτοιμοθάνατου τραγοῦδι.

Τὴ φοβερὴ, ἀλήθεια, ἡ στιγμή αὐτή. Εἶναι ἡ στιγμή ἐκεῖνη κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος παλαίει τίς οἶδε κατὰ ποῖων στοιχείων διὰ νὰ κρατηθῆ περισσότερον σ' τὸ κόσμο αὐτὸ τοῦ κακοῦ, σὲ τὸν κόσμὸ τῆς ἀδικίας, σ' τὸν κόσμὸ τὸν πλάνο προσπαθεῖ νὰ κερδίση ἔστω καὶ ὀλίγας στιγμὰς γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ ἴσως ἀπέναντι τοῦ Πλάστου διότι περιμένει πάντοτε ὁ ἄνθρωπος τὴν τελευταίαν στιγμήν τῆς ζωῆς του νὰ ἐξέλθῃ τῆς τροχιάς τῶν ἀνθρωπίνων καὶ προσωρινῶν ἀσχολιῶν του, ἵνα ἐξυψωθῆ ὀλίγον ἀπὸ τὴ βορβορώδη ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ ξεσχίσῃ τὸ πέπλο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ψεύδους καὶ δι' αὐτοῦ ἴδῃ σελαγίζουσαν τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἀνέσπερον αὐτὸν ἥλιον τὸν καταυγάζοντα τὸ σύμπαν, μὴ σκεπτόμενος ποτὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ψυχὴ θὰ ξεσπᾶσῃ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ κουφάρι, καὶ θὰ πετάξῃ ἐλεύθερη πλέον γιὰ νὰ δρῶσῃ τοὺς καρποὺς τοὺς ὁποῖους καθ' ὄλον τὸν βίον τῆς ἐσπερην.

Εἶναι ἡ τρομερὴ ἐκεῖνη στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ συνειδήσις μας λαμβάνει σάρκα καὶ ὄστα καὶ μὲ τὸ συρματοπλεχτο μαστίγιό στα χέρια μᾶς κάμει τὸν πρῶτο ἔλεγχον. «Ἄνθρωπε! Ἄνθρωπε! ὁστέων καὶ σαρκῶν μάζα, σκολήκων καὶ δυσωδίας βρῶμα τώρα μὲ ζητᾶς ποῦ τὸ λάδι τῆς κανδήλας σου τελείωσε πλέον; τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς σωτηρίας; ποῦ ὠργιάσες καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ τρικυμιώδους βίου σου, κλισθεῖς σὲ τὸ βόρβορο τῆς ἀνομίας καὶ τοῦ ψεύδους, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀκολασίας καὶ τώρα σὲ τὸ ἡλιοβασιλευμᾶ σου ζητᾶς νὰ εὔρης σανίδα σωτηρίας, ἀφοῦ σὲ τὸ πέλαιό τῆς ζωῆς σου τὸ πολυτάραχο, δὲν ἐφρόντισες νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ σωσίβιο τῶν ἁμαρτιῶν σου;»

Τότε ὁ ψυχορραγῶν συναισθανόμενος τὸ φοβερὸν τῆς θέσεώς του προσπαθεῖ νὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ διαφορῶν χειρονομιῶν, ἀλλὰ εἶνε πλέον ἀργά, ἀργά ναι, πολὺ ἀργά καὶ δὲν εἰσακουέται πλέον. Ἀποκάμνει κατόπιν ἀπὸ τὸ μάταιο αὐτὸ κόπο παραδίδεται σὲ μιὰ μιὰ στιγμιαία νάρκη καὶ ἀφυπνιζόμενος τραντάζει δὺο— τρεῖς φορές σὲ νεκροκράββατο καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν του εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὑπηρετήσε.

Καὶ ἡ κανδήλα λειποψυχοῦσε σὲ τὴ γωνιά ἄρχιζουσα νὰ τσιτσιρίζη ῥιπτοῦσα τῆς τελευταίας ἀναλαμπῆς.

Ἡ μητέρα ἡ πολυβασανισμένη ἐκεῖνη μητέρα καὶ ἡ δυστυχιμένη Ἰουλιέτα ἐκλαίαν ἀπαρηγόρητα γονατιστὲς μπρὸς ἀπὸ τὸ νεκροκράββατο.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὡ στιγμή φοβερὴ καὶ ἀπαίσιος, ὁ ῥόγχος ἔπαυσε. Ἀνοιγόλεισε ὁ Ἀλφόνσος δὺο— τρεῖς φορές τὸ σκελετωμένο στόμα ποῦ ξεστόμιζε τὸ διόξιμο τοῦ νιόου του καὶ τραντάζε ὀλόκληρο τὸ σῶμα του, σὰν τὸ ψᾶρι ποῦ ζωντανὸ τὸ πετοῦνε σὲ τὴ στεργιά, παρέδωκε τὸ πνεῦμα!!!

Ἀξιολύπητε... Ἀλφόνσε!!!...

Κράκ... κράκ... κράκ... ἐκάμε καὶ ἡ κανδήλα, ἐπέταξε δὺο λαμπερὲς ἀχτίδες κ' ἔσβυσε μαζὺ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ δυστυχιμένου γέροντα.

Ἐκτοτε ἐπέρασαν τρία ὀλόκληρα χρόνια ἀλλὰ τὴν Ἰουλιέταν καὶ τὴν μητέρα τῆς τὰς κατέτρογε ἡ λύπη τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλφόνσου καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ Ροβέρτου. Ἡ ἀλλεπάλληλος αὐτὴ συμφορὴς τοὺς ἐστοίχισαν πολὺ ἀκριβὰ. Καὶ γιὰ νὰ ξεχάσουν τὸν πόνο του, τὸ μεγάλο αὐτὸ πόνο ποῦ σὰν σαρὰκι ἔτρωγε τὴν καρδιά των, ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν μακριὰ, μὰ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Γαλλία σ' τὴν ὁποῖαν ἡ τύχη τῆς κατεδίωξε τόσο σκληρὰ. Μὲ παραγμὸ τῆς ψυχῆς των ἐπώλησαν τὴν ἀκίνητη περιουσία τους καὶ ἦλθον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐγκατασταθεῖσαι εἰς ἓνα θαυμάσιο μαρμαρόχτιστο μέγαρο τῆς 118ης οδοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόμησα Δυπρὲ μετὰ τῆς κόρης τῆς Ἐρικέτης.

Ὁ Ἀλβέρτος ἐκδιωχθεὶς τόσο σκαιῶς ἀπὸ τὴν πατρικὴν στέγη, περιπλανήθη εἰς διαφορῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεις καὶ κατέληξε σ' τὴν Ἀμερικανικὴν Πρωτεύουσα Νέαν Ὑόρκην ὅπου εἰσῆλθη σ' τὴ μεγάλη Στρατιωτικὴ σχολὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάριος Μαρβίλ. Τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὀνόματός του δὲν τὴν ἔκαμε ἐκ περιφρονησεὶς πρὸς τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας του τὰ ὁποῖα ἐτηροῦντο ἄμεμπτα ἀπὸ τοὺς ἐκείστοτε διαδόχους αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν ἔκαμε εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας οἱ χαλινοὶ τῆς σωφροσύνης τοῦ εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸ στόμα, εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ὄριζε τὸν ἑαυτοῦ του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μετενόησε πικρὰ, ὅταν μάλιστα ἐπραγματοποιήθη τὸ ὄνειρό του τὸ ὁποῖον ὅταν ἐκάθητο ἀκόμη στὰ μαθητικὰ ἔδρανα εἶχε συλλάβει ἡ φτερωτὴ φαντασία του, τὴν

εἰσαγωγή του δηλαδὴ σὲ τὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ ἀδιάφορον ἂν αὐτὴ εὗρισκετο σὲ πάτριον ἔδαφος ἢ ὄχι, ἀλλὰ ἦτο πλέον ἀργά.

Τώρα ποῦ τὸν εὗρισκομεν φέρει τὸν βιῶμόν του Λοχαγοῦ εἶναι ἓνας νέος ὄμορφος με ἀρεμιάνιον ξανθὸν μύστακα, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ προδίδοντα τὴν εὐγενικὴν καταγωγὴν του.

Ἐνα πρωτὶ μόλις ἐξύπνησε ὁ Μάριος καὶ ἀνοίξε κατὰ τὴ συνήθειά του τὸ παράθυρο εὗρισκεται πρὸ ἐκπληκτικῶν θεάματος· μιὰ κόρη στὰ μαῦρα βουτηγμένη ἐκάθητο ἑμβάζουσα σὲ ἀπέναντί του μέγαρον· ὁμορφὴ σὰν τὸ πρωῖνὸ ροδόσκασιμα, τὰ μαῦρα σὰν τὸν ἔβενο μαλλιά της πλαισίωσαν μὲ χάρη ἀπάνταστη τὸ ὄμορφο προσωπάκι της· τὰ μαῦρα κ' ἀστραφτερὰ μάτια της ἔμοιαζαν σὰν δὺο μεγάλοι μαγνήτες, οἱ ὁποῖοι σ' ἔσυραν ἀθελὰ σου πρὸς αὐτὴ καὶ μέσα σ' αὐτὰ ἔβλεπες καθαρότατα τὴν ἀγνότητα τῆς αἰθέριος ψυχῆς της, ἔβλεπες τὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα ἔκρυβε στὰ ἄδύτα βᾶθρα τῆς ἡ νεανικῆς της καρδιά. Αὐτὸ βάθειος πινελίαι ἀπὸ βαθὺν κάρμυνο σχηματίζον τὰ θεσπέσια ἐκεῖνα χεῖλη ποῦ πλαισίωσαν εὐλαβικά δὺο σειρὲς μαργαριταρένιων ὀδόντων τοῦ μικροῦ στόματός της ἀπὸ τὸ ὁποῖο λυσιμέριμη ἔβγανε ἡ μεταλλικὴ φωνὴ της μαλάσσουσα καὶ τῆς πειδὸ πέτρινες καρδιές. Ποῦ καὶ ποῦ ἔβλεπες ν' ἀνθίσῃ τὸ γέλοιο στὰ κοραλένια χεῖλη της κ' ἐνόμιζες ὅτι ῥοδῖνοι οὐρανοὶ ἀνοίγονται μπροστὰ σου σκορπίζοντας λογιῶν λογῆς εὐωδιασμένα ροδοπέταλα φοροῦσε μιὰ λεπτὴ καὶ ἀραγοῖφανη σεμιζέτα ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ξεχώριζαν ἡ καλλιτεχνικὲς τοῦ σώματός της καμπυλότητες καὶ ἡ θεσπέσιες ἐκεῖνες γραμμὲς ἀφαντάστου πλαστικότητος καὶ συμμετρίας, ποῦ μόνο σὲ ἀήγητα ἀγάλματα δυνατῆς ομίλης μποροῦσε κανεὶς ποτὲ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Τὸ δὲ φόρεμά της ἦτο τόσο κομτὸ ποῦ ἄφινε ἀναιδῶς πως νὰ διαφαίνονται ἡ καλλίγραμμες κνήμεις της μέσα ἀπὸ διάφανες μεταξίνες κάλτσες ἔμοιαζε σὰν μιὰ πεταλουδίτσα ποῦ πετοῦσε ὀλόκληρη κ' ἀμέριμη ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ ναῖσθη τὸν κατάλληλο ἀνθὸ κ' ἀπορροφήσῃ ἀχόρταγα τὴν ἡδονικὴ ἐκεῖνη γλύκα ποῦ κρυβαν μέσα τους τὰ ποιητικὰ ἀνθάκια.

Καὶ ὁ ἐπίγειος αὐτὸς ἄγγελος δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ἡ... Ἰουλιέτα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ἄδυναμία καὶ εἰς τὸ κακὸν πρὸς τὸ καλόν. Ἄδυναμία καὶ εἰς τὸ καλὸν πρὸς τὸ κακόν. Τὸ καλὸν χρῆται θελήσεως, τὸ κακὸν χρῆται θάρρους. Τὸ καλὸν πρὸ τοῦ κακοῦ ἄβυσσος πρὸ ἀποκρήμνου κορυφῆς. Τὸ κακὸν πρὸ τοῦ καλοῦ βράχος ἀπόκρημνος φέρον πρὸς ἄβυσσον ἐξ ὕψους κορυφῆς. Ἴν' ἀναχαράθῃς ἀπὸ τοῦ βάθους πρὸς τὸ ὕψος θέλεις θέλῃσιν κ' ἐγκράτειαν. Ἴνα οἰφθῆς ἀπὸ τοῦ ὕψους πρὸς τὸ βάθος θέλεις θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα.

Παν. Κ. Κανελλόπουλος